

Vanochtend vond de makelaar dat hij mijn vrouw uit bed moest bellen. Hij moest een rode sticker met "verkocht" plakken over het bord "Te koop" dat aan ons huis hangt. Het vriendelijke verzoek was of dat nu uitkwam. Nou ken ik mijn vrouw in wakker wordende staat al een jaar of negentien. We mopperen elkaar altijd een goedmorgen toe, waarna er een "ja, ja, jaa-haah" van de ander volgt na een niet te vriendelijk verzoek tot het bereiden van koffie. Zo gaat het al jaren en wij zijn er gelukkig getrouwd mee. Het is daarom dat ik vermoed -nee ik weet het zeker- dat er richting de vriendelijke makelaar, type Pechtold, niet veel meer uitkwam dan een "Je gaat je gang maar". En weer terug naar bed. Zo'n eenvoudige rode sticker brengt toch heel wat teweeg. Ons huis is nu dus officieel verkocht. Aan een aardig echtpaar uit Amstelveen met vrienden in de flat verderop en kinderen met kroost een wijkje of wat verderop. Iedereen blij.

Tot nu toe had ik niet eerder serieus nagedacht over onze verhuizing. Voor als het niet door mocht gaan. Beetje de teleurstelling op afstand houden, zeg maar... Globaal weten we wel wat we willen. En we zijn natuurlijk al regelmatig op inspiratietoer geweest in hal, silo, loods en knaller. Maar als we nu een tegelboer, doe-het-zelf-gigant of badkameroplichter binnenlopen is het met een brandende hypotheek in de zakken. Het echte werk kan nu beginnen!

En thuis begint de tijd van selectie. Gaan er meubels naar marktplaats-punt-en-el, moet het grofvuil al besteld worden. En vooral: wat hoeven we nu echt niet meer mee te nemen naar ons volgende huis. Die discussie levert iedere keer hetzelfde tafereel op: de kratjes met mijn singletjes en elpees, alsmede die met de Ajax-vaantjes en het shirt met handtekeningen van de hele selectie uit de periode dat "we" echt he-le-maal niks wonnen (verdediging met Hans Erkelens en Wim Meutstege, weet u nog? Precies!) staan ineens bij de voordeur. Meestal achter iets dat ik graag kwijt wil. "Dat hadden we duidelijk afgesproken", zegt mijn vrouw dan resoluut liegend.

Tijd om in te grijpen. De kratjes verdwijnen in de achterbak van mijn auto en blijven daar tot de vuilniswagen langs is geweest. Als er teveel tijd overheen gaat worden ze tijdelijk op mijn werk opgeslagen. In het nieuwe huis moet ik dan een plek claimen waar ze mógen staan in combinatie met mijn belofte dat ik de platenspeler weer aansluit en echt iets met die singles en elpees ga doen. Gelukkig is die plek er in ons volgende huis. In mijn werkkamer (kamer is wellicht een te groot woord voor iets van twee bij twee meter twintig) is een vlierinkje. Daar kunnen de kratjes weer jarenlang veilig terecht. Om er pas bij de volgende verhuizing weer vanaf gehaald te worden.